ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

— Κυρία, ἐψιθύρισε ἡ ὑπηρέτρια τρομαγμένη, ἦρθε ὁ κύριος.

Εἶταν τόσο ξαφνικὸς ὁ ἐρχομὸς τοῦ ἀνδρός της, λοχαγοῦ τῶν ἀεροπόρων, στὶς δέκα ἡ ὥρα τὴ νύχτα, ἐνῷ στὸ χωριὸ εἶχεν εἰσβάλει ἀπὸ τὸ πρωὶ ὁ ἐχθρός, ὥστε ἡ κ. Ντερουᾶ ἔμεινε ἀμίλητη ἀπὸ τὸν τρόμο της. Σὲ λίγο βρέθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀντρός της.

— Εἶσαι καλά ; Δὲν ἔχεις τίποτα ; Πῶς μπόρεσες νὰ φτάσῃς ὡς ἐδῶ ; Πεινᾶς ; Διψᾶς ; Μαρία, φέρε γρήγορα φαΐ καὶ κρασί... Ξέρεις στὸ σπίτι μας ἔχει κατσλύσει ἕνας ταγματάρχης, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ λείπει...

— Πετοῦσα καὶ ἐπειδὴ τὸ ἀεροπλάνο μου χτυπήθηκε ἀναγκάστηκα νὰ προσγειωθῶ ἐδῶ κοντὰ σ' ἕνα λειβάδι. Ἐπήδησα γρήγορα ἀπ' αὐτὸ καὶ τὸ ἄφησα ἐκεῖ γιὰ νὰ μὴ μὲ συλλάβουν κ' ἐπειδὴ ἤξερα τὸν τόπον, ἦρθα ὡς ἐδῶ χωρὶς νὰ μ' ἀντιληφθοῦν, σκαρφάλωσα τὸν τοῖχο τοῦ κήπου μας καὶ μπῆκα μέσα. Τὴ νύχτα οἱ δικοί μας θὰ ἐπιτεθοῦν. Πρέπει νὰ κρυφτῶ.

— Μπράβο, αὐτὸ εἶνε πολὺ εὔκολο. Ὁ ταγματάρχης δὲν εἶνε καὶ τόσο κακός καὶ ὅταν θὰ γυρίσῃ θὰ εἶνε, ὅπως πάντα, στουπὶ στὸ μεθύσι καὶ θὰ κοιμηθῇ σὰ γουροῦνι...

Ἄξαφνα ἡ κ. Ντερουᾶ σταμάτησε, παγωμένη ἀπὸ τὸν τρόμο. Κάποιος χτυποῦσε μὲ τὸ σπαθί του τὴν πόρτα.

— Ὁ ταγματάρχης θὰ εἶνε... ἐγύρισε... κρύψου.

Ὁ ἄντρας της μόλις πρόφτασε νὰ πηδήξῃ στὸν κῆπο. Ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα, ἀκούστηκε ἡ ζωηρὴ φωνὴ ἑνὸς νέου.

— Ὁ ταγματάρχης Γκολιάτ, παρακαλῶ ;

— Δὲν ἐγύρισε ἀκόμη.

— Καλά. Θὰ περιμένω.

Εἶταν ἕνας νεαρὸς ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ ἐχθροῦ κομψός, κορδωμένος, μὲ μονόκλ στὸ μάτι καὶ ποῦρο στὸ στόμα. Κοίταξε τὴ νεαρὰ κυρία μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ τὴν ἀνησυχοῦσε πολύ. Ἔβγαλε τὸ σπαθί του καὶ τὸ ἀκούμπησε στὸ τραπέζι.

— Εἶσθε πολὺ χαριτωμένη... τῆς εἶπε.

Κι' ἀμέσως, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρό, ἔκανε νὰ τὴ φιλήσῃ.

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε. Σᾶς τὸ ἀπαγορεύω !

— Τί ; τὴν κακιὰ θέλεις νὰ μοῦ κάνῃς.

Ἄφησε τὸ ποῦρο στὸ μάρμαρο τοῦ τραπεζιοῦ κι' ἄρχισε νὰ κυνηγᾶ τὴ νεαρὰ κυρία μέσα στὴν κάμαρη. Σὲ λίγο τὴν ἔφτασε καὶ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι. Ἡ κ. Ντερουᾶ ἔβγαλε μιὰ ἀπελπιστικὴ κραυγή.

Τότε τὸ δρᾶμα ἐτελείωσε γρήγορα. Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ φάνηκε ὁ κ. Ντερουᾶ :

Ὁ ἀξιωματικὸς μὲ τὸ μονόκλ ἔκπληκτος ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση τοῦ κ. Ντερουᾶ, ποὺ φοροῦσε τὴ στολή του, τράβηξε τὸ πιστόλι του ἀπὸ τὴ μέση του, ἀλλὰ ὁ ἀεροπόρος γρήγορος σὰν ἀστραπὴ ἄρπαξε ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ σπαθὶ τοῦ ἀντιπάλου του καὶ τοῦ κατάφερε μιὰ στὸ κεφάλι. Τὸ χτύπημα εἶταν δυνατὸ κι' ὁ νέος ἔπεσε βαρὺς ἀπάνω στὸ πάτωμα.

Ἕνας τρόμος κατέλαβε ἀμέσως τὸ ζεῦγος Ντερουᾶ γιὰ τὸ φοβερὸ δρᾶμα ποὺ ἔγινε σὲ λίγα δευτερόλεπτα μέσα. Ἀλλὰ δὲν εἶχαν συνέλθει ἀκόμα, ὅταν ἄλλος κίνδυνος ἄμεσος, τρομερὸς παρουσιάστηκε. Στὸ δρόμο ἀντηχοῦσαν οἱ βαρειὲς μπόττες τῶν ξιωματικῶν τοῦ ἐχθροῦ κι' ἀκούστηκε ὁ ταγματάρχης ποὺ ἄνοιγε τὴν ὀξώπορτα.

Ἡ κυρία Ντερουᾶ ψιθύρισε :

— Ἔννοια σου, καὶ δὲ θἄρθῃ δῶ μέσα. Ἡ Μαρία θὰ τὸν πάῃ στὴν κάμαρή του.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ὁ χτυπημένος ἀξιωματικὸς στέναξε βαθειά. Μιὰ οἰμωγὴ ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ στῆθος του... Δὲν εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὴ σπαθιά, εἶχε πληγωθῇ μόνο.

Ὁ Ντερουᾶ ὠχρός, συνοφρυώμενος, ἐσκεπτόταν τί νὰ κάνῃ, ὅταν ἄξαφνα τοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα.

— Στάσου, τῆς εἶπε, εὑρῆκα.

Ἔβγαλε τὸ στρατιωτικό του μαντύα καὶ τὸν ἐφόρεσε στὸν πληγωμένο, τοῦ ἔβαλε τὸ πιλήκιό του καὶ τοῦ ἔφραξε τὸ στόμα μ' ἕνα μαντῆλι.

— Ἄκουσε, ψιθύρισε στὴ γυναῖκα του, θὰ τοῦ εἰπῆς ὅτι εἶνε ἕνας δικός μας τραυματίας, ποὺ ἦρθε καὶ σοῦ ζήτησε ἄσυλο. Μὴ φοβηθῇς τίποτα. Ἐγὼ θὰ εἶμ' ἐδῶ ! Θὰ παραμονεύω κ' ἔννοια σου. Ἀλλωστε σὲ μιὰ ὥρα θὰ γίνῃ ἡ ἔφοδος καὶ θὰ εἶν' ἐδῶ οἱ δικοί μας...

— Καλά, ἀπάντησε ἡ γενναία γυναῖκα.

Κι' ὁ ἀεροπόρος πήδηξε στὸν κῆπο ἀπὸ τὰ παράθυρο τῆς τραπεζαρίας. Τὸ μαντῆλι ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ πληγωμένου καὶ τὸ δυστυχισμένο παιδὶ ἄρχισε νὰ στενάζῃ.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ περνοῦσε ἀπὸ τὸ διάδρομο ὁ ταγματάρχης καὶ ἀκούγοντας τοὺς στεναγμοὺς μπῆκε μέσα.

— Εἶνε κανεὶς ἄρωστος ἐδῶ, ρώτησε.

Ἡ κυρία Ντερουᾶ, κάτωχρη ἀπὸ τὸν τρόμο της, τὰ εἶχε χάσει.

Ὁ ταγματάρχης πλησίασε κι' ἀντιλήφθηκε τὸν πληγωμένο, ποὺ τὸ κεφάλι του δὲ φαινότανε, γιατὶ ἔπεφτε ἐπάνω ἡ σκιὰ τοῦ τζαπεζιοῦ.

— Εἶνε, εἶπε ἡ κυρία Ντερουά, ἕνας πληγωμένος πού...

— Θελήσατε νὰ μοῦ τὸν κρύψετε ; Ἔτσι ἔ ;

— Ὄχι, δὲν ἤξερα πῶς θὰ ἔλθῃ. Ἄλλωστε καθὼς βλέπετε, πεθαίνει.

Ὁ ταγματάρχης ἀνήσυχος βημάτιζε μέσα στὸ δωμάτιο, πλησίασε στὸ μπουφέ, πῆρε μιὰ μποτίλια κονιὰκ κ' ἕνα ποτηράκι κ' ἔκατσε κοντὰ στὸ τραπέζι λίγο μακρύτερα, στὴ σκιά. Ἀπάνω στὸ πάτωμα εἶτανε ξαπλωμένο τὸ πτῶμα τοῦ πληγωμένου ἀξιωματικοῦ.

— Ὥστε λοιπόν, κυρία μου, θελήσατε νὰ μὲ γελάσετε ; Νὰ φιλοξενήσετε καὶ νὰ περιποιηθῆτε μέσα στό σπίτι σας, στὸ σπίτι ποὺ κατοικῶ ἐγὼ ἕνα συμπατριώτη σας πληγωμένον ἀξιωματικό, ποὺ εἶνε ἐχθρός μου ; Αὐτό, κυρία μου, εἶνε ἀσέβεια στὸ βαθμό μου. Ἀλλὰ δὲν πειράζει, θὰ σᾶς τὸ συγχωρέσω, ἐγὼ εἶμαι κατὰ βάθος καλός.

Ἡ ἀγωνία τῆς κ. Ντερουᾶ εἶταν ἀπερίγραπτος. Τὰ λεπτὰ ποὺ περνοῦσαν ἦσαν γι' αὐτὴ ὁλόκληρα χρόνια, ὁλόκληρα χρόνια ἀγωνίας. Μιὰ λέξι μονάχα ἂν ἔβγαζε ὁ πληγωμένος ἀξιωματικός ποὺ ἔκειτο ἀναίσθητος χάμω μὲ τή στολὴ τοῦ ἀντρός της εἶταν χαμένη.

Ὁ ταγματάρχης θὰ τὴν ἐσκότωνε χωρὶς ἄλλο σὰ σκυλί, πρὶν προφτάσῃ νὰ πῇ μιὰ λέξη, νὰ ζητήσῃ βοήθεια. Καὶ ἡ ἀγωνία της ἐμεγάλωσε ὅταν ὁ πληγωμένος γύρισε πρὸς τὴν ἄλλη μεριὰ καὶ ψιθύρισε κάτι. Εὐτυχῶς τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ ταγματάρχης ἔπινε τὸ ὄγδοο ποτῆρι κονιὰκ καὶ δὲν πρόσεξε.

Μὰ φαίνεται ὅτι οἱ στεναγμοὶ τοῦ πληγωμένου τὸν ἐνοχλοῦσαν, γιατὶ σηκώθηκε, πλησίασε τὸ ξαπλωμένο σῶμα καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ γερὴ κλωτσιά, λέγοντάς του :

—Θὰ σκάσῃς, παληόσκυλλο ἢ θὰ σ' ἀνοίξω τὸ κεφάλι στὰ δύο.

Καὶ ἡ σκηνὴ ἐξακολούθησε ἐπὶ ἕνα τέταρτο μὲ ἀγωνία καὶ φρίκη. Ἡ κ. Ντερουᾶ δὲν τολμοῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιο κι' ὁ ταγματάρχης γελοῦσε κι' ὀστεϊζότανε.

— Ὡραία μου κυρία, συμπαθητικὴ ἐχθρά μου, ἔλα κάθησε ἐδῶ. Ξέρεις ὅτι εἶμ' ἕνας τζέντλεμαν. Ἐγὼ δὲν πειράζω ποτέ μου τίς γυναῖκες, πειράζω μόνο τὶς μποτίλιες τοῦ κρασιοῦ, τοῦ κονιὰκ καὶ τῆς σαμπάνιας. Αὐτὲς εἶνε ἡ ἐρωμένες μου· ὥστε ἐλᾶτε νὰ κάτσετε κοντά μου καὶ μὴ φοβᾶστε.

Ἡ κ. Ντερουᾶ ποὺ εὐκαιρία ἤθελε νὰ τὸν ἀπασχολήσῃ, πῆγε καὶ κάθησε κοντά του, μὲ τρόπο ὥστε νὰ κρύβῃ τὸ σῶμα τοῦ ἀξιωματικοῦ ποὺ ἐκοίτοταν πιὰ ἀναίσθητος στὸ πάτωμα.

Ὁ ταγματάρχης μιλοῦσε:

—Ἐγὼ λοιπόν, κουκλίτσα μου, σᾶς ἀγαπῶ, γιατὶ μοιάζετε μὲ τὴ κόρη μου τὴ Βέρθα. Εἶνε μόλις 20 χρόνων, ἐσεῖς θὰ εἶσθε ὡς 24. Τὴν ἀγαπῶ πολὺ τή Βέρθα μου, εἶνε καλὸ κορίτσι, γι' αὐτὸ σᾶς ἀγαπῶ καὶ σᾶς. Ἔχω κι' ἕνα γυιὸ τὸν Κάρλο, ποὺ εἶνε ἀνθυπολοχαγός, πολὺ ὄμορφο παιδί, αὐτὸς δὲν πίνει ποτέ του, ἀλλ' ἀγαπάει τὶς γυναῖκες πολύ Ἤρθε ἐχτὲς στὸ σύνταγμά μου καὶ μοῦ φαίνεται περίεργο πῶς δὲν ἦρθε ἐδῶ ἀκόμα γιὰ νὰ μὲ ζητήσῃ. Θὰ εἶχε φαίνεται ὑπηρεσία. Ἀλλὰ καλλίτερα νὰ μὴν ἔλθῃ γιατὶ ἴσως θελήσει νὰ σᾶς πειράξῃ.

Ἡ κ. Ντερουᾶ ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἔγινε χλωμὴ σὰν πεθαμένη. Κιτρίνησε, τὰ γόνατά της λύθηκαν

Ὥστε ὁ ἄντρας της εἶχε πληγώσει τὸ γυιὸ τοῦ ταγματάρχου, τὸν Κάρλο ; Ὤ, φρίκη !

Γυιὸς καὶ πατέρας βρισκόντουσαν ἐκεῖ κοντὰ ὁ ἕνας μεθυσμένος κι' ὁ ἄλλος πληγωμένος, ἑτοιμοθάνατος.

Ἀλλὰ τότε γίνηκε κάτι τρομερό, φρικῶδες.

Ὁ πληγωμένος ἀνασηκώθηκε κ' ἔβγαλε μιὰ κραυγή.

Ὁ ταγματάρχης, ποὺ εἶχε πιῇ τὸ δωδέκατο κονιάκ, ἄρπαξε τὸ ρεβόλβερ του καὶ πρὶν ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα προφθάσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, φύτεψε μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι τοῦ... γυιοῦ του !

— Σκασμός, λοιπὸν, σκύλλε, πᾶψε ! κραύγασε ὁ ταγματάρχης· Τὴν ἴδια ὥρα ὅμως ἀκούστηκαν πυροβολισμοὶ στὸ δρόμο, ἐπέλασις ἱππικοῦ, φωνές, σάλπιγγες. Ὁ ταγματάρχης πῆρε τὸ ρεβόλβερ του καὶ σὰν τρελλὸς ζώστηκε τὸ σπαθί του.

Ἀλλὰ τότε ὁ Ντερουᾶ μαζὶ μὲ δυὸ στρατιῶτες εἰσώρμησε καὶ συνέλαβε τὸν ταγματάρχη.

— Ταγματάρχα μου... εἶσθε αἰχμάλωτος πολέμου, εἶπε.

Ἡ κ. Ντερουᾶ ψιθύρισε λίγα λόγια στὸ αὐτὶ τοῦ ἀντρός της. Τότε ὁ ἀεροπόρος πῆρε ἕνα σεντόνι, σκέπασε τὸ πτῶμα καὶ τὸ ἀποθέσε σ' ἕνα κρεββάτι.

Δὲν ἔπρεπε νὰ μάθῃ ὁ αἰχμάλωτος ταγματάρχης πῶς εἶχε σκοτώσει τὸ παιδί του μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια.

Ζὰν Ροΐμπρὶκ